

[Erhard Jakobsen.]

meget svært at komme med patentmedicin i denne situation og sige: det er dette, vi skal lave.

Centrum-demokraterne interesserer sig nok så meget for, hvad der næstefter skal ske, som for det der foreligger her. Heri ligger ikke en negativ kritik, heri ligger bare dette: vi vil formentlig stort set kunne godkende de ting, som her kommer frem. Efter alt det foreliggende ser det ud til, at vi vil kunne sluge det, vil jeg hellere kalde det, for det gælder jo for alle partier, også for dem, der er kommet med ideerne. Det er ikke noget, de bryder sig om. Der er ingen, der har regnet med at hente popularitet og vælgertilslutning på noget af dette. Men det er på den anden side formentlig det, som ansvarsbevidste politikere er nødt til at lægge ryg til i en situation, hvor man ikke har en flertalsblok, som man kan skyde ansvaret over på, og det har vælgerne jo sørget for — og det skal de have ros for — at der ikke mere er i dette folketing. Der er ingen blok, der kan stå og bære ansvaret. Nu fordeles det jævnt ud over alle partier.

Men centrum-demokraterne interesserer sig som sagt meget for overgangen. Vi har kørt meget på et forslag om, at man indfører en opsparingsordning for ekstraindkomst. Jeg skal ikke omtale det i denne forbindelse, for her hører det ikke hjemme, men nævner det bare for at give perspektivet: det er det, der sker næste år, der vil være det mest interessante, når ellers disse forslag er hevet i hus, og det tror jeg altså de er.

Centrum-demokraterne hilser med stor tilfredshed, at man nu kan holde op med at tale om valg. Ærlig talt, vi kunne heller ikke være det bekendt. Jeg gad nok vidst, hvilken modtagelse et budskab om udskrivning af valg ville have fået ude i en dansk vælgerbefolkning, som med 90 pct. omtrent, noget i retning af rekorddeltagelse, sagde sin mening til os politikere. Det er jo det, man har et valg til, det er, for at vælgerne skal sige deres mening til os, det er jo ikke, for at vi skal sige vores mening om vælgerne, sådan som mange ellers har følt sig fristet til at gøre det. Jeg tror, vi er gået ind i en rolig udvikling nu, en udvikling, hvor det drejer sig om, hvem der vil bestille noget, hvem der vil tage medansvar for noget.

Mit parti vil gerne yde anerkendelse i første række til socialdemokratiet, fordi det havde været meget nemmere for socialdemokratiet at blæse på dette her, det havde været meget, meget nemmere og desværre stemmende med den skik, som både socialdemokratiet i opposition og de tre VKR-partier i opposition fulgte, da de havde chancen for at vise ansvarsfølelse ved forskellige lejligheder. Derfor så meget større ros til socialdemokratiet.

Men der er også god grund til at anerkende regeringen. Det er ikke så nemt at skulle give afkald på mærkesager, det er ikke så nemt at skulle lægge noget frem og derefter hive det tilbage. Men jeg er glad for, hvis det kan blive, ikke en almindelig praksis, men bare noget, man betragter som en ting man selvfølgelig gør, hvis situationen kræver det, i stedet for at true med valg, i stedet for bare at sige: ja men vi er de stærke, vores synspunkter må der tages hensyn til.

Der er meget, der tyder på, at det, som socialdemokratiet og venstre er blevet enige om, stort set også er det, der vil komme til at gå ud af dette hus.

Jeg forstår ikke hr. Dahlgaaards bemærkning om, at der skulle føres nogle forhandlinger et eller andet sted. Der er jo et udvalg, der nu skal overtage alt dette her, det er vel dér, der skal føres nogle forhandlinger, og de to partier — jeg havde nær sagt de to regeringspartier — skal da i alt fald ikke begynde at blive fortvivlede og rende rundt og lede efter makkere, så fortvivlede, at de også skulle være nødt til at sælge en hel masse til det radikale venstre. For vel har centrum-demokraterne 5 mandater mindre end det radikale venstre ... (*Afbrydelse*). All right, 6 mandater, men værre er det jo altså heller ikke.

Dernæst er der vel nok blandt de nye partier politikere, der siger: vi er ikke kommet herind for at drive en eller anden ideologisk politik, men vi er kommet herind for at sørge for, at der kan drives politik. Og politik, det vil sige, at der sker noget, det vil sige, at hvor der dukker nogle politiske muligheder op, dér gælder det for os i de små partier om at skubbe på dér, hvor der er en nogenlunde rimelig og fornuftig ordning i sigte, dér er det ikke vores opgave at proklamere synspunkter om